

MARIÁNSTVÍ V. DÍL - GABRIELSKO-MARIÁNSKÁ MYSTERIA; PRUBUZENÍ BOŽSKÉHO JÁ; NESLYŠNÝ RÁDCE A UTĚŠITEL

Karel Funk

Několik črt ke Gabrielským mysteriím

"Kteří ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou a Slovo to tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi..." - to jsou prorocká slova pro lidskou budoucnost ve 13. verši 1. kapitoly Janova evangelia.

Byla zde tedy jednou před dvěma tisíciletími, před ještě nic netušícím lidstvem, projevena a poukázána možnost přípravy lidstva na budoucí plození ne z vůle těla, tedy z vášnivého vznícení, ani z vůle muže, tedy genetickým způsobem, ale z vůle Boha, tedy tvůrčí silou Loga - tak jako byl svatě počat Ježíš Nathanský mocí Slova-Loga, kterou zvěstoval Marii Gabriel. Logos jako bezbytotný tvůrčí Hlas boží nepřetržitě celým kosmem zní, tvoří, obnovuje a vykupuje. Jako nepatrná miliardtina síly blesku by mohla rozžehnout světlo v žárovce, i síla Loga může v člověku rozžít vše čisté - od moci magického slova, nabitého láskou a vysloveného ústy, jejichž dutina není znesvěcována lží, vulgaritou ani přijímáním zvířecích těl, až po novou tvorbu lidských zárodků, dnes dosud nevědomou, v daleké budoucnosti však vědomě naplňující tvůrčím blahem. I skrze lidské slovo může jednou promlouvat božský Logos, pokud se uzdravíme od sobectví realizací onoho "Ne já, ale Kristus ve mně". Jako odvěký jas ducha, jeho denní světlo, může prosvětlovat a rozplameňovat svým tvůrčím ohněm naše myšlení i citění.

Bůh Otec, Tvůrce a vládce hvězdných soustav, vdechuje každé léto Matce Zemi, jejímž zemským reprezentantem je v těchto souvislostech Maria, své nebeské oplodnění. Ženské, mateřské síly jsou silami duševními - měsíčními. Já bylo vzaté ze sil duchovních, ze sil Slunce. Archanděl Gabriel včleňuje duši základ čistého pravého lidství. Zvěstuje, že když se na Zemi objevilo v evoluci lidské fyzické tělo, byla poté do zárodku člověka vsazena jiskra boží jako Já, které se v něm bude stále více probouzet k vládě tak dlouho, až propracuje celou sedmerou podstatu a zbožší ji do stavu boholidství.

Maria jako první zemská matka přijala Neposkvrněným početím dar Slova-Loga, byla proniknuta jeho svatou Silou. V Panně se božské Slovo stalo Tělem. Proto budou jednou tyto její panensko-mateřské síly hrát významnou vůdčí roli v budoucí kultuře duchovního tvůrčího Slova - v 6. poatlantské kultuře Slovanů (tím ovšem není možnost zúžena jen na rasu, protože Slovany budou všichni, kteří budou na

stupni tvoření Slovem). Ke svému úkolu musela předejít lidstvo v pochopení makrokosmické síly Boha Otce i Boha Matky, aby se stala novou Pannou. Síly bílé Marie, první matky Logem, jsou a budou stále více potřebné všem duším, aby se mohly ve slovanské epoše připravovat na vstup na Nový Jupiter a stávat se novými duchovními matkami, rodičmi ze Slova božího. Proto v základech slovansko-filadelfské kultury budou působit mariánské síly, síly nebeské Sofie.

Pravzor, otisk, který Maria jednou provždy lidstvu zanechala, ho může postupně vyvést z hlubin hmotného smyslového světa. Maria jako první žena byla schopna zlomit okovy genetické karmy. Avšak aby i další lidské duše mohly být během věků postupně připravovány následovat takto Marii, aby se lidstvo mohlo jednou éterizovat plozením Logem, budou muset znovu a znovu pracovat mezi lidstvem vyslanci Páně, aby poznalo a přijalo síly mariánského impulsu.

Součástí této cesty je i postupné uvědomování si propastného rozdílu mezi nynějším genetickým plozením a tvorbou Logem. Přesto však jsou to dvě polarizace téže síly. Dnešní člověk však nedokáže sledovat, co se odehrává v duchovních světech při početí zárodku. Lidské tělo povstává a je udržováno činností duchovních hierarchií, údů Těla božího. Proto člověk není tvůrcem nového života ani nového těla. Za aktem plození se v duchovních úrovních odehrávají vysoké děje. Proto by si člověk měl alespoň uctivě vážít těchto tvůrčích sil a nezensvěcovat své genetické orgány pudovou smyslností jak v myšlení, cítění a řeči, tak v jejich používání. Vývojem člověka je určeno jednou dospět k pochopení tvůrčí Moci a Síly Otcovy, ukryté v základu genetického plození, k očištění genetických orgánů od jejich bývalého lehkomyšlného zneužívání a k posvěcení veškerého svého lidství nebeskou láskou, ve které se rozpouští veškerá sexuální astralita jako již zbytečná, překonaná. Pak zbyde jen čistý posvátný základ, který kotví v duchovních silách.

Pochopení těchto mysterií je cestou k Neposkvrněnému početí. Zde člověk pozná, že Ježíš Kristus přinesl v sobě nekonečnou hořící sílu Slova - Loga, která musí být přijata očištěnou lidskou duší - mariánskou Pannou. Při tvoření je pak duch vystřeleným božským šípem, který silou Loga zažehuje v cíli čisté duše zárodek nového života. (Pro budoucí tvoření Slovem je již dnes velikou překážkou ničení lidských embryí.)

Probouzením těchto čistých sil ve vlastní bytosti pak člověk bude moci pomáhat při regeneraci svých bližních, působit na rozšíření a rozplamenění čisté lásky, na šíření míru a harmonie na zemi. Světový děj těchto zimních mysterií má působit v hlubinách našich vlastních bytostí, protože pouze lidé jsou určeni k tomu, aby produchovali Zemi.

Gabrielovo působení nám v zimě napomáhá ke zpopelňování vášní. Žádné přírodní aktivity, barvy či vůně nepřitahují v zimě naši pozornost, vše utichá pod zimním příkrovem a v průzračném mrazivém vzduchu, žádné svody nedráždí naši smyslnost. I to souvisí se zimní vládou archanděla Gabriela. Jeho vlivem dochází v

lidské éterické oblasti ke kremaci pudového přírodního vědomí a vítězí-li takto alespoň částečně v lidském nitru vědomí zimní gabrielské čistoty, pomáhá to i k transformaci a absorpci pudových genetických sil z hlubin našeho podvědomí. Je to samozřejmě práce dlouhodobá a nezdaru bude asi dlouho víc, než úspěchů.

I ve vrstvách hluboko pod zemským povrchem hoří a bouří sopečné štíří síly a podsvětní temné vření a proti nim působí sluneční božské síly, které Zemi éterizují a pozvedají. Země obdržela ze Slunce bytost Kristovu jako impuls k docílení neposkvrněnosti. Až toto Dítě zemské Panny v lidstvu dozraje a prosluní všechny prostory, obsáhne Země i duchovní síly Slunce.

V milostné postavě Gabrielově mluví v zimě hlas, vybízející k znovuzrození božství v lidství. Gabrielova něhyplná milosrdná láska nám dává posvěcení a požehnání k sebezrození z Ducha božího, k vytvoření plodu Neposkvrněného početí z impulsu zemské Panny, zastoupené mariánstvím.

Výraz Gabrielův je popisován jako zářící měkkou lunárně svítící bělostí. Z hlubin šedých zimních mraků se vynořuje laskavý obličej v neskonalé něze a milostnosti, v panenské kráse Madony. Jeho posvěcující a žehnající pohled, tiše planoucí měsíčním magickým jasem, niterně rozechvívá mateřskou láskou a něhou. Jeho hlava je ozářena jako luna v úplňku a obklopena výtrysky démantových světél, které na ní tvoří korunu ze sedmi základních kosmických tvůrčích sil. Tato nevýslovná síla mateřské lásky se probouzí i v lidském nitru, kde svítí jako obraz Madony s Děťátkem ve vánočním tajemství. Síla jeho pohledu probouzí i v Zemi ruch tajemného života magických sil. Zemské vrstvy jsou nasycovány poselstvím míru a vykoupení.

Mysterium prostoupení se čistými silami duchovního Měsíce obsahuje vánoční zrození a obnovu lásky, která je slunečním Dítětem Matky Marie. Láska je každoročně znovu rozdána světu, aby přiváděla lidstvo k poznání nebeského Otce, z něhož bylo sluneční Dítě silou Slova - Loga počato. V pokoře, úctě, trpělivosti, ale i důvěře a odvaze tedy pronášejíme vánoční dobou svou touhu pronikat bděle do těchto tajemství. Nezáleží na okamžitém výsledku, ale na bezmezně trpělivém směřování, promýšlení, procit'ování a protiřování, prolidšť'ování. Neboť sluneční Dítě Kristova ducha, které v nejhlubší noci přinesla neskonale laskavá a čistá božská Matka skrze svůj zemský nástroj, Marii, všem duším, je nám každoročně vkládáno do jesliček nitra. Je to pravzor lidství, který nám - když se k němu vtišíme - dává i možnost porovnání všech našich životních obsahů, vzduť a aktivit, s pravzorem čistého lidství. Sami pak rozeznáme, co snese a neporuší jeho bytí a co nám ho naopak zastře.

Při poctivé snaze o probělení se k zimním mysteriím, stejnoměrně klidné jako padání sněhových vloček, se nechme přihýčkávat k našemu niternému Jezulátku, které k nám vztahuje svou náruč. Je to počátek lásky v nás. Nechme se prodchnout jeho posvátnou obrozující silou nesmrtelnosti a mládí, nezranitelnosti a bezpečí.

Nechme se prostoupit vědomím, že i my jsme dětmi nebeského Otce, Stvořitele všech bytostí. Máme proto božský původ a božské předurčení. Čistota božího Dítka nás může vést po bezpečné lávce přes smrt a zmar hříchu. Proto začíná mystický vývoj v době Vánoc. Poklekněme v nitru před křehkostí tohoto Dítka a pochopíme jeho pevnost a všemohoucnost.

Každým rokem tak může ubýt část našich mnohdy až olověných nánosů a přetvořit se ve zlaté rouno ducha nevinného Beránka. Člověk, který "vyslunil" své viny a chyby, se pak může rodit do rána nového života, uchvácen nikdy dřív nepoznanou vnitřní svobodou. Znovuzrozený Kristus, Slovo boží Lásky, se rodí v srdci, které se mu rozevívá. Žízeň duše, toužící po zlomení okovů, může být postupně nasycována živým pramenem Slova. Současně je prolamována kamenná lebka sobeckého myšlení a jako kulisy se řítí monstrum našeho klamného sebevědomí. Připravuje se znovuzrození ve znějícím Slově božím. Tak jako zvěstoval toto zrození Gabriel Marii, pravzoru lidské duše, mohou pociťovat jeho laskavě pozorný šepot i naše duše.

Vznešenost poznání gabrielsko-vánočních mysterií dává rodit se sluneční síle v hlubinách Země v srdci Panny, a to napomáhá podobným procesům v našich srdcích. Vše, co je v těchto souvislostech označováno jako neposkvrněnost, panenskost, si můžeme spojovat se sledováním neposkvrněnosti a panenskosti svých duší v běžném denním prožívání během celého roku. Tím se přibližujeme zimním mysteriím, aniž by bylo nutné hned pochopit vše, co je zde podle poznatků zasvěcenců v náznacích podáváno.

Zatímco v předkřesťanských kulturách, hlavně východních, dominovalo úsilí o rozpuštění, vymazání duše na cestě k duchu, dnešní duchovně usilující člověk se vyvíjí právě silami své duše. Ta se musí učit správně jednat a zhodnocovat se dalšími a dalšími kvalitami. Naše duše je od dob Krista mateřským lůnem, z něhož se zrodí uvědomění božského Já. Gabriel jako pomocník člověka u nás stojí v těžkých chvílích bojů s nižším lidstvím. Je neslyšným Rádcem a Utěšitelem, který po dochvění ročních aktivit nám ukazuje cestu k čistotě tak prostě a samozřejmě, jako by byl zapražěn do lehounkých stříbrných sáněk, kterými by nás neslyšně vezl po jiskřicím sněhu hvězdnatou nocí k jeskyňce s kolébkou Jezulátka, které máme v tichém pokleku přitisknout na své duchovní srdce. Na naší pečlivé sebekontrolu záleží, jak se bude toto Děťátko božské Lásky v nás po celý rok vyvíjet, nebo vyklouzne-li nám nepozorovaně z peřinky nešetným smýkáním naší pýchy a samolibosti a my si snad budeme ještě nějaký čas namlouvat, že je vše v pořádku. I to se stává a záleží zase jen na naší bdělosti a opravdovosti, jak brzy si to přiznáme a co s tím pak uděláme.

Tak jako před dávnými věky byly ze Země vyňaty a vymístěny vývoje neschopné a překážející substance a v podobě mrtvé strusky vytvořily Měsíc, tak má i zimní klidná krystalizace našich dobrých substancí vymítnout z celé naší bytosti ztvrdlé odpadky. K tomu nám pomáhá svými silami i Gabriel. Ztišeným rozjímáním o

nevinnosti a panenskosti našich duší v nejrůznějších denních situacích, v myšlení, cítění, mluvení i jednání, můžeme přijímat jeho žehnající dech, neslyšný a čistý jako jiskřící krystalky sněhu.

Jako Luna a hvězdy v noci hluboké zimy ozařují svým magickým svitem krajinu, prosíme Gabriela, aby nás osvěcoval svou povznášející a posvěcující mocí, toneme-li v bludech a zákrutách zemské noci. Prosíme, aby nám osvětlil duši světlem hvězdného ženství, jehož obnovující proudy září do temných cest naší zemské zimy.

Vonící dech mystických lilií vánoční noci nechť nás prostoupí svou magickou silou a pomůže nám přelamovat a rozmělnovat naše ztuhlé povahové substance přes kolo osvobození. V člověku, prostoupeném již dokonalou gabrielsko-mariánskou nevinností a jemností, nebude již nic, co by kladlo odpor při lámání na kolech osudu. Pravá nevinnost jednou natolik zvláční a zéterizuje naše bytosti, že v nich nebude nic, co by se dalo zlomit. Procházejme si sami v sobě, co vše tomu ještě brání. K tomuto rozvolnění a k této ohebnosti vůči nárazům je však zároveň zapotřebí ocelové vůle a pevné duchovní páteře i vykrystalizovaných činů.

Zlo je vetkáno do našich tuhých substancí. Jen to, co je v nás egoisticky zatvrdlé, se může stát terčem bolestných střel. Jejich smrtícím zásahům se můžeme vyhnout jedině rozpouštěním všeho osobnostního chtění, požadavků, zlozvyků atd. a pokorou před boží Vůli. Jedovaté šípky se v nás pak nemají čeho zachytit.

Prosme tedy archanděla Gabriela o pomoc k rozpuštění podvědomých měsíčních sil luciferské pudové oblasti. Prosme, aby nám pomohl proměnit naše vřící podzemní štíry v orly slunečního vzletu a jasu. Aby postupně pomáhal naší duši stávat se Marií, která zrodí sluneční Dítě, naše božské Já jako zlatou Kristovu páteř celé osobnosti. Jako v přírodě odhání trvale udržovaný oheň všechny šelmy, i příšery našich nectností se pak vyloučí z našich niter. Nejprve jsou vymístěny jen do naší aury a ještě po dlouhou dobu čekají na vhodnou příležitost, situaci či prostředí, které v nás opět vzbudí stará pokušení, aby se znovu přiživily a tím silněji zaútočily. Vytrváme-li však s boží pomocí a neobnovujeme-li vyloučené nectnosti, rozprchnou se časem tyto aurické příšery jako draví vlci, bezohledné hyeny či lstivé lišky do temna sněžné noci, kde bez obnovy potravy zahynou, a my si pak naše zbělené lidství rozestřeme po sněhových pláních, tiše a bděle přijímajících a odrážejících do prostoru svit Luny, hvězd i Slunce.